

Hồi 107

Quẻ Bói Linh Nghiệm

Lão nhân khẽ gật đầu kêu ô lên một tiếng, nói:

- Tiểu lão đệ, hãy mang khó khăn của người nói cho ta nghe qua xem nào?

Trần Gia Lân trầm ngâm giây lát, sau đó nói:

- Bỏ qua cho rồi, thực ra khó khăn của tại hạ cũng chẳng đáng gì cả, tại hạ tự tin vẫn giải quyết được.

Lão nhân la lớn tiếng nói:

- Không được, lão phu không bằng lòng ăn không của người. Quyết phải làm một chút việc cho người mới xong!

Chốn thiên hạ lại có người cố quái đến thế, quyết phải làm việc cho người, Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Thừa lão trượng, thực ra tại hạ cũng chẳng có việc gì làm phiền lão...

Lão nhân nói giọng căm phẫn:

- Nói láo, rõ ràng người có khó khăn, người không chịu thừa nhận thế thôi, lão phu bấm sinh một tính tình kỳ lạ như thế đấy, lời nói thốt ra khỏi miệng quyết không khi nào thay đổi, nếu người không nói, để lão phu nói thay cho người, người đang tìm người chứ gì, có phải vậy chăng?

Trần Gia Lân giật nảy người lên, bất giác lùi ra sau một bước nói:

- Sao lão trượng lại biết như thế?

Lão nhân nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Chẳng những người đang tìm người, hơn nữa đang rượt theo người, có phải vậy không?

Trần Gia Lân rùng mình rợn tóc gáy, vậy thì đáng sợ gớm, tại sao đối phương lại biết cả sự việc của mình thế?

Chiếu theo tình huống bây giờ mà nói đối phương chẳng phải ngẫu nhiên xuất hiện tại tử điểm đầu, có mục đích mới tới.

Lão nhân nói tiếp:

- Người lấy làm ngạc nhiên có phải vậy không?

Trần Gia Luân gật đầu nói:

- Đúng thế!

Lão nhân nghiêm túc nói:

- Nay tiểu lão đệ, nếu nói trắng ra thì không còn lạ nữa, lão phu tinh thông thuật số, bất cứ việc gì quyết không thể nào thoát khỏi càn khôn trong tay lão phu, chỉ cần chấm quẻ sơ một cái là đã biết quá khứ vị lai ngay.

Trần Gia Luân kêu ồ lên một tiếng nói:

- Vậy thì lão trượng là dị nhân rồi!

Lão nhân cười ha há một tiếng nói:

- Món nghề nho nhỏ mà thôi, có gì đâu mà gọi là dị nhân.

Trần Gia Luân động lòng nói:

- Lão trượng có thể bói cho một quẻ xem người mà tại hạ muốn tìm hiện giờ ở đâu?

Lão nhân nói:

- Tiểu lão đệ muốn khảo nghiệm lão phu đó ư?

Trần Gia Luân lắc đầu nói:

- Không dám. văn bối thành tâm thỉnh giáo vậy!

Từ tại hạ biết thành văn bối, chúng tỏ rằng hần đã sinh lòng kính mến đối với lão nhân.

Lão nhân nhắm hai mắt lại, hai tay thò vào trong tay áo giầy lát, sau đó mở mắt nói:

- Người đang tìm một tiểu hài nhi, có phải vậy không?

Hai mắt Trần Gia Luân bỗng sáng ngời xúc động nói:

- Đúng thế, sự bói toán của lão trượng linh nghiệm hết sức, xin hỏi...

Lão nhân không đợi hần nói hết lời, đã nói tiếp:

- Người thất lạc có kinh hải nhưng không hung hiểm chút nào, khi đến ngày giờ ất phải tương phùng, người chó bận tâm đi tìm kiếm nữa, có tìm kiếm nữa cũng bằng thừa mà thôi, chiều theo quẻ vừa rồi, ngày tương phùng không còn bao xa nữa, nếu miễn cưỡng đi tìm kiếm lại có thể sinh ra hung hiểm.

Tình cha con, đương nhiên hẳn không chịu buông tha, thế rồi ấp úng nói:

- Thừa lão trượng ngày giờ này... còn khoảng bao lâu nữa?

Lão nhân làm ra vẻ thần bí nói:

- Thiên cơ bất khả tiết lộ, nếu tiết lộ thì bất tường.

Trần Gia Lân thở dài một tiếng, luôn luôn hẳn chẳng tin khoa này, nhưng lão nhân nói lời xác thực, khiến hẳn không thể chẳng tin, nhưng mình có đành lòng bỏ tay chờ đợi chẳng?

Lão nhân lại cất giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Nay tiểu lão đệ, nếu như người không tin lời nói của lão phu, cứ việc đi tìm chẳng hề chi, thế nhưng ta lập lại lần nữa, chỉ hoài công thôi!

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Mình từng đề cập việc tiểu hài nhi bị bắt cóc với Mẫu Đơn lệnh chủ, biết đâu lão này lại chính là người của Thiên Hương môn và cố ý bịa ra mẩu chuyện ma quái này để đánh lừa mình buông bỏ công việc tìm kiếm tiểu nhi ư?"

Hắn suy nghĩ giây lát, sực này ra một ý lập tức trầm giọng nói:

- Thừa lão trượng, bây giờ tạm thời chớ đề cập tìm người nữa, hãy nói vấn đề rượt người, lão lượng có thể chỉ giáo quẻ này chẳng?

Nếu như quả thực lão nhân này là người của Thiên Hương môn, thì lão ắt phải bảo mình không nên đuổi theo Võ Lâm Tiên Cơ.

Không ngờ lão nhân lại trả lời rằng:

- Lão phu bảo rằng người có điều khó khăn thế mà người cứ khẳng khẳng trả lời là không có, người mà người định đuổi theo chính là phái nữ, có phải vậy không?

Lại kinh nghiệm lần nữa, Trần Gia Lân đưa mắt chăm chăm nhìn lão nhân một cái, nói:

- Đúng thế, đối phương là một thiếu nữ!

- Vậy thì chẳng sai rồi, vì bữa rước thịt lão phu không thể chẳng đền đáp người và chỉ cho người một con đường sáng. Bây giờ người bắt đầu đi từ đây ra hướng đông bắc ắt phải có hội ngộ, hãy nhớ lấy hai câu này: "Gặp nước dừng lại, gặp ni am cứ vào", thôi người hãy đi đi.

Trần Gia Lân cảm thấy mấy câu nói này cao thâm khó hiểu, nhưng không thể chẳng tin, hần suy nghĩ giây lát, nói:

- Thưa lão trượng, có chắc tìm gặp người nữ nhân này chẳng?

Lão nhân nói:

- Căn cứ vào quẻ bói này, ắt phải tìm gặp.

Trần Gia Lân chấp tay xá dài nói:

- Đa tạ lão trượng đã chỉ cho một lối đi!

Lão nhân cười ha há nói:

- Chớ đa tạ làm gì, hai chúng ta không nợ với nhau nữa!

Trần Gia Lân nhảy lên lưng ngựa, y lời chỉ điểm của lão nhân quay đầu trở lại, trong đầu cứ lẩm bẩm niệm hai câu: “Gặp nước dừng lại, gặp ni am cứ vào”.

Hần chạy được một đoạn đường, bỗng thấy có một con lộ nhỏ rẽ vào hướng đông bắc, nếu tiếp tục đi đường cái thì chạy ra hướng chính đông, thế rồi hần quay đầu ngựa cho chạy vào lộ nhỏ.

Vài chấm sáng sao đêm lấp lánh trên bầu trời phản chiếu dưới mặt nước, một con sông nhỏ trấn ngang lối đi, có một cái cầu gỗ bắc ngang trên sông con ấy.

Hần sực nghĩ ra câu: “Gặp nước dừng lại”, thế rồi hần thẳng cương ngừng tại chỗ.

Trần Gia Lân ngồi trên lưng ngựa đảo mắt quan sát xung quanh một vòng chẳng thấy đèn đuốc gì cả, cũng không thấy có hộ dân nào hết, bốn bề tịch lặng như tờ.

Hần bất giác ngăn người ra tại chỗ, chẳng lẽ mình cứ ở lại bên sông con như vậy để chờ đợi chẳng?

“Gặp ni am cứ vào” thì lại giải thích thế nào đây?

Phụ cận đây có thấy bóng dáng am đường nào đâu...

Hần nhảy xuống ngựa, đứng yên tại chỗ.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người thấp thoáng lao vào trong rừng cạnh bờ sông còn cách chỗ hần đang đứng không xa lắm. Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: “Ta cứ đuổi theo bóng người nọ xem nào, nếu cưỡi ngựa thì bất tiện, vì trong đêm khuya canh vắng âm thanh sẽ vang đi rất xa, tốt hơn hết hãy chạy bộ cho rồi”.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức buộc ky mã vào một thân cây gần đó, sau đó phi thân chạy về hướng bóng người vừa biến mất lúc nãy.

Hắn vừa chạy gần nơi đó, mới trông thấy một am đường ẩn hiện trong rừng cây.

Trần Gia Lân bất giác lấy làm khẩn trương, câu nói: "Gặp ni am cứ vào", của lão nhân lại ứng nghiệm nữa, quả thật không thể tưởng tượng, chẳng lẽ Võ Lâm Tiên Cơ đã bị mang vào trong ni am này sao?

Hắn suy nghĩ giây lát, lại bắt đầu do dự nếu như lão nhân là người của Thiên Hương môn cố tình bịa gặt những điều quỷ quái này dụ mình đâm đầu vào lưới thì sao?

Hắn bị nhiều đòn đau đớn nên đã biết sử dụng tâm tư, phàm gặp bất cứ mọi việc cần phải đề phòng bước sau.

Hắn chạy xung quanh ni am tuần hành một vòng, sau đó mới từ tường rào bên hông nhảy vào trong ni am.

Ni am được xây cất làm hai phần, phần trước là Phật đường, hai bên chính điện có hai dãy sương phòng xây vòng thành một đại viện, có vườn hoa cây cối, lối đi trải đá sỏi, ngoài trừ Phật đường có ngọn đèn xanh, ngoài ra những sương phòng nọ thấy đều tối om.

Phần sau là một dãy phòng xá cũng tối mò chẳng có đèn đuốc gì hết, có lẽ người trong am đang nhập mộng thì phải.

Hắn ẩn mình trong bóng tối cây bông nơi góc nhà, chẳng biết nên hành động thế nào cho hợp lẽ đây?

Bầu không khí tịch lặng đáng sợ.

Thình lình...

Có một bóng người phất phơ hạ trên lối đi vườn hoa trước dãy nhà một cách nhẹ nhàng chẳng gây ra mấy may tiếng động nào hết.

Trần Gia Lân giật nảy người lên, lập tức vận khởi nhãn lực nhìn tới trước, trông ngực đập thình thịch không dừng, té ra đối phương chính là Hoa Thái Tuế Chúc Long, phen này xem như tìm ra manh mối rồi.

Chúc Long chạy tới trước, lấy ngón tay khẽ gõ vào cửa phòng ba cái.

Âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ từ cửa sổ bên phải phòng xá vang ra nói:

- Chúc tổng quản đó ư?

Chúc Long quay sang hướng cửa sổ, thưa rằng:

- Vâng! Chính thuộc hạ đây!

Âm thanh của Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Người khẳng định rằng không ai theo dõi người đến đây chứ?

Chúc Long khẽ gật đầu nói:

- Thưa lệnh chủ, không.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát, sau đó nói:

- Tình hình thế nào?

Chúc Long nói:

- Quả nhiên gã ấy đã theo dõi vào tới tiểu điểm, Trương đầu mục hạ thủ chậm một chút, vì lý do bị một lão già vô danh điên cuồng làm hỏng việc. Lúc thuộc hạ đến nơi, thì đối phương đã rời khỏi tử điểm.

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Rõ ràng họ đang nói mình. Trương đầu mục mà họ vừa đề cập ắt là trưởng quỹ trong tử điểm, chẳng trách gì họ đã hạ độc trong món cá tươi, nếu chẳng phải nhờ lão nhân họ Trúc thì mình đã sa lưới điều này chứng tỏ rằng lão nhân họ Trúc nọ không phải là người của đối phương".

Hình như Mẫu Đơn lệnh chủ đang nổi giận nói:

- Hình dáng của lão đầu nhĩ gây rối nọ ra sao?

Chúc Long nói:

- Nghe báo cáo rằng đối phương là một lão nhân tóc bạc ăn mặc lam lũ, chống gậy, dáng người có vẻ lom khom, yếu ớt.

Mẫu Đơn lệnh chủ cảm phần kêu hừ lên một tiếng, nói:

- Lại có việc như thế xảy ra, trông tình hình ắt phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt để ứng phó rồi. Theo bản lệnh thì lão nhân nọ không phải là nhân vật tầm thường đâu, đối phương đã bắt tay với Lãnh Diện Quái Khách, đây là việc chẳng đơn giản rồi!

Bà ta nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Theo sự phán đoán của bản lệnh, quái khách nọ đã quan tâm đến Đào Ngọc Phân, nếu như bản môn trung dụng được đối phương, vậy thì chẳng còn lo sợ một số cường địch kia nữa.

Chúc Long ấp úng nói:

- Chẳng lẽ ý của môn chủ... định mang Đào Ngọc Phân...

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ cười một tiếng nói:

- Chúc tổng quản có thật người nhất tâm trung thành với bản môn chẳng?

Chúc Long nói:

- Thuộc hạ đã tuyên thệ quyết chẳng hai lòng, thế nhưng...

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Thế nhưng... người phải lấy được Đào Ngọc Phân, có phải vậy không?

Chúc Long nói:

- Trước kia chính môn chủ đã hứa với thuộc hạ như vậy!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Bản tọa nói một không hai, người cứ việc yên tâm, thế nhưng bây giờ cường địch nổi lên bốn phương tám hướng, người có cách gì đối phó không?

Chúc Long nói:

- Bất kể mọi thủ đoạn tiêu diệt từng người một.

Mẫu Đơn lệnh chủ kêu ồ một tiếng nói:

- Lời nói này rất hợp ý ta, nhưng khi hành động thì chẳng đơn giản chút nào...

Chúc Long lạnh lùng nói:

- Thưa môn chủ, nếu như có biện pháp nào chọc cho gia cô mẫu ra mặt, tức thì số vận đề này sẽ được giải quyết hết.

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Gia cô mẫu mà gã vừa nói có lẽ chính là mẫu thân của Tử Y Tiên Tử, nhưng bà ta là ai vậy?"

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Liều lệnh cô mẫu chịu xuống núi chẳng?

Âm thanh của Chúc Long bỗng trở nên lạnh lùng nham hiểm nói:

- Gia cô mẫu chỉ có một nữ nhi bảo bối ấy, cung như trứng vàng, nếu lập kế nơi cô ta, cho dù gia mẫu phạm lời tuyên thệ cũng phải quyết phải tái xuất giang hồ không sai.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Người có biện pháp gì chăng?

Chúc Long gật đầu nói:

- Thuộc hạ rất tự tin điều này.

Tức thì sát khí trong lòng Trần Gia Lân bốc lên ùng ùng, hung đồ này đã có lòng dạ độc ác như thế, quả thật nên giết phút cho rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc một hồi thật lâu, sau đó mới lên tiếng nói:

- Nay Chúc tổng giám, đành chịu thôi, vì tránh đem dài nhiều mộng có thể xảy ra sự biến. Bản tọa đồng ý tác thành hỷ sự cho người, nàng ở trong góc viện sát bên cùng nghỉ ngơi với Thiện Hóa sư thái, người hãy đến đó bảo Thiện Hóa sư thái ra ngoài, giao nàng cho người đẩy, hãy đi đi!

Chúc Long hướng về phía cửa sổ cúi người hành lễ, mừng đến nỗi giọng run run:

- Tạ ân điển môn chủ, thuộc hạ ắt dốc hết trí lực, chung thân nghe lời sai xử của môn chủ.

Nói xong, quay người chạy sang tịnh xá bên góc viện.

Sát khí bốc lên ùng ùng, Trần Gia Lân nghiêng răng nung vào bóng tối bông hoa lẳng lẳng lượn mình theo sau gã.

Hắn nghĩ rằng nếu thừa lúc này hạ thủ giết Chúc Long ắt phải kinh động đến tất cả mọi người trong am viện. Thế là muốn cứu Đào Ngọc Phân sẽ trở nên khó khăn hơn, chỉ bằng tạm thời nhẫn nại, đợi Chúc Long bảo Thiện Hóa sư thái gì đó rời khỏi trước đã, sau đó mới xuất kỳ bất ý hạ thủ, như vậy có nhiều hy vọng thành công hơn, mục đích của mình đến đây chỉ để cứu người, quyết không thể làm hỏng việc.

Chúc Long khẽ gõ cửa viện vài cái, nói:

- Thừa sư thái, môn chủ mời ngài.

Không có phản ứng gì hết, gã lại nói lớn tiếng hơn một chút nữa, nhưng vẫn tịch lặng như tờ.

Lạ lùng thật, một võ lâm cao thủ không thể phản ứng chậm chạp như vậy?

Trần Gia Lân cũng lấy làm ngạc nhiên, tại sao chẳng thấy phản ứng gì cả?

Có lẽ Chúc Long đã sinh nghi tung người lên vượt qua cửa tường nhảy vào trong viện.

Trần Gia Lân đảo mắt quan sát một vòng sau đó phi thân nhảy lên ngọn cây sát tường rào góc viện.

Bên trong chỉ có một gian tối một gian sáng không có đèn đuốc gì hết, Chúc Long lượn mình đến gần cửa phòng gian sáng, lên tiếng nói:

- Sư thái, môn chủ mời ngài?

Vẫn không thấy trả lời gì cả, Chúc Long khẽ đẩy cửa phòng, thì ra cửa phòng chỉ khép hờ mà thôi, gã bước vào gian sáng.

A!

Một tiếng kêu thất thanh nổi lên.

Trần Gia Lân giật nảy người lên!

Không cần phải hỏi cũng biết đã xảy ra sự biến.

Tiếng kêu thất thanh đã làm kinh động người trong am, có vài bóng người tranh nhau chạy vào góc viện, ba ni cô và Mẫu Đơn lệnh chủ lần lượt xuất hiện hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ la lớn tiếng nói:

- Việc gì thế?

Chúc Long cầm kiếm trong tay xông ra cửa. hốt hải nói:

- Thừa môn chủ, sư thái bị giết. Đào Ngọc Phân đã mất tích.

Trần Gia Lân thoạt nghe nói thế bất giác giật nảy người lên, quá thực bất ngờ hết sức, ai đã đến trước mình và đắc thủ như vậy?

Hắn sực nghĩ lại lúc mình còn đang đứng tại đầu cầu, xa xa trông thấy một bóng người lao vào cánh rừng, là ai thế?

Có phải là lão nhân họ Trúc ư?

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét nói:

- Lại có chuyện như thế xảy ra sao?

Bà ta vừa nói vừa bước vào phòng.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Chẳng hay mình có nên lập tức đuổi theo chẳng? Thế nhưng biết đối phương chạy về hướng nào đây? Rất có thể là sư đệ Thất Tâm Nhân đã giải cứu Đào Ngọc Phân, bằng không ắt cũng là nhân vật chính đạo, mình có đuổi theo hay không cũng thế thôi, có điều bây giờ là cơ hội tốt nhất để giải quyết Mẫu Đơn lệnh chủ..."

Hắn nghĩ lại rằng: “Quả thực quẻ bói của lão nhân rất là linh, tiếc rằng lão chẳng bói ra nước cờ kế tiếp là người mình muốn tìm kiếm đã được người khác giải cứu”.

Chúc Long hốt hoảng nói:

- Thưa môn chủ, bây giờ biết làm sao đây?

Quả thực nổi căm phẫn và thất vọng trong lòng gã không thể nào dùng từ ngữ hình dung nổi, thấy miếng thịt thiên nga sờ sờ sắp vào miệng lại bỗng nhiên biến mất, chẳng bảo gã giết mình căm phẫn sao được.

Mẫu Đơn lệnh chủ nghiến răng kêu ken két nói:

- Nếu điều tra biết ai gây ra vụ này, bản tọa quyết bảo y trả một giá rất đắt mới thôi, này Chúc Tổng giám, nếu muốn tìm lại Đào Ngọc Phân, người ắt phải dốc hết tâm lực mới được.

Chúc Long cung kính thưa rằng:

- Vâng!

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm ngâm giây lát, nói:

- Này Chúc Tổng giám, chúng ta chớ la ó lên, bản tọa đã biết ai hạ thủ rồi, nếu chiếu nguyên kế hoạch nói khích khiến cho lệnh cô mẫu xuống núi, bản tọa dám bảo đảm hoàn trả mỹ nhân nguyên vẹn cho người, người cảm thấy thế nào?

Chúc Long ấp úng nói:

- Môn chủ có thể cho biết trước kẻ nào đã hạ thủ vậy?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Người còn nhớ gã thư sinh bịt mặt bận áo xanh tên là Thất Tâm Nhân chẳng?

Chúc Long nói:

- Nhớ chứ, chính là gã đã giải cứu lão nhân mù lòa tại biệt trang hôm trước chứ gì?

Mẫu Đơn Lệnh chủ gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là gã này đây, nếu bắt được gã này, chẳng những có thể tìm lại Đào Ngọc Phân, hơn nữa có thể đánh một lưới tóm gọn bọn chuyên môn đối địch với bản môn.

Chúc Long nói:

- Có thể nào do Lãnh Diện Quái Khách gây nên chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Cũng có thể là giả, họ là một phe với nhau, chỉ cần tóm được một trong số này thì các vấn đề sẽ được giải quyết hết.

Bà ta nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- À! Phải rồi, còn tiểu tử mà biểu muội người đã si mê đuổi theo cũng là đồng bọn của đối phương, nếu bắt được gã này cũng được, tối thiểu có thể dùng làm con tin để trao đổi Đào Ngọc Phân với đối phương.

Chúc Long gật đầu nói:

- Thuộc hạ muốn thỉnh lệnh lập tức hành động ngay bây giờ?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Được, nhưng phải thông lệnh cho số đệ tử bản môn rải rác trong phạm vi trăm dặm chú ý thám thính hành tung số người này trước.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh cổ quái từ ngoài sân viện vang vào nói:

- Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, nếu như chưa báo, vì thời cơ chưa tới, kẻ thu xác chết đến đây rồi!

Trần Gia Lân ẩn mình trên ngọn cây nên trông thấy rõ ràng, chỉ thấy một lão nhân lưng gù xuất hiện trước tịnh xá, phần trên lưng gù có vác một quan tài nho nhỏ bằng đồng, bất giác giật mình kêu thầm một tiếng, Thu Thi Khách.

Chỗ nào mà có quái nhân này xuất hiện chỗ đó ắt phải đổ máu, chẳng biết làm sao mà lão lại tìm đến ni am này được như vậy?

Chúc Long thất kinh nói:

- Có người lạ xuất hiện!

Mẫu Đơn lệnh chủ ngoái cổ ra sau nói với ba ni cô nọ:

- Kẻ đến chẳng hiền lành, các người chó hiện thân!

Dứt lời, quay sang nói với Chúc Long:

- Chúng ta hãy ra ngoài nào!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>